skal udøve en saadan Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning, det vilde den høitærede Minister sige. Ja, saa se vi jo, at begge Parter, baade Høire og Venstre, ere under Trykket af dette høiere politiske Princip, at de sætte høiere politiske Hensyn over Alt. Ligesom Regtelserne foregaa af et politisk Hensyn, saaledes finder ogsaa Ministeren sig saa rolig i, at det, der ligger ham saa varmt paa Hjerte, og det, han kan forskaffe sig, ikke bliver ham til Del, fordi han mener at skylde politiske Hensyn ikke at tage imod et saadant godt Raad. Hvad iøvrigt mig angaar, saa har jeg med Hensyn til hele Finantslovens Enkeltheder næsten i hvert enkelt Tilfælde sluttet mig til Høire, da jeg ikke deler Flertallets Mistillid til Ministeriet.

Formanden (Berg): Efter Konference med de ærede indtegnede Talere antager jeg, at vi snart ere færdige med Debatten, og da det er i Alles Interesse at slutte Finantslovens Behandling idag istedetfor at fortsætte i næste Møde, skal jeg derfor give den ærede Ordfører Ordet.

Ordføreren (Holstein): Jeg skal for at berolige den ærede Ordfører for Mindretallet kun oplyse, at jeg tror, at det er en Vildfarelse, naar han mener, at der vil blive et for ringe Antal Opsynsmænd paa Bornholm, thi deraf, at der kun er en eneste af den i Anmærkningerne nævnte Klasse, deraf følger ikke, at ingen flere er ansat. Der er, saavidt mig bekjendt og i det Mindste efter, hvad der er blevet sagt i Udvalget, 6 eller 7 Opsynsmænd eller Betjente ansatte derovre, saa jeg antager, at det ærede Medlem vil kunne berolige sig i saa Henseende. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Spørgsmaalet om Skovindtægterne. Jeg skal indrømme, at der ganske vist ligger Noget til Grund for den Betragtning, som den høitærede Finantsminister udtalte, og som jeg ikke agter at bestride, men der ligger ogsaa Noget til Grund for den anden Betragtning, men da Sagen vil komme frem i Udvalget, skal jeg ikke nu røre derved. Hvad jeg har ønsket at sige et Par Ord om, er Laanene til Hundested Havn og Forholdet til Vestindien. Med Hensyn til disse Laan vil jeg sige, at jeg ikke med mine Bemærkninger har villet antyde, at man burde forlange af Fiskere og saadanne Folk, at naar de laane, skulle de stille Pant eller, hvad man kalder finantsiel Garanti eller Sikkerhed for, at de kunne betale Laanene tilbage, men min Mening er, at, naar der begjæres Laan af Statskassen under Foregivende af, at man derved er istand til at tilveiebringe nyttige Foranstaltninger og efter al Sandsynlighed kan betale Laanet tilbage enten ved Renterne af den Foranstaltning, man søger at tilveiebringe, eller paa anden Maade, gaar det ikke an, at det den ene Gang efter den anden viser sig, at alle disse Forudsætninger og Betragtninger ere fuldstændig ubegrundede, og det er det, som den høitærede Finantsminister rigtig selv har indset, idet han sagde, at Thinget tidt nok har havt Leilighed til at se, hvor lidet begrundet en saadan Sikkerhed er. Det have vi ganske vist tidt nok havt Leilighed til at se, men een Gang maa det dog høre op. Det kan være ubehageligt nok for de Første, det rammer, at det netop skulde blive dem, som faae Regtelsen paa det Omraade og maa gjøre Begyndelsen, at det netop er dem, der tilfældigvis ere for ved denne Leilighed. Men jeg tror ikke, at man kan sige, at det rammer den Ene haardere end den Anden. Og hvad er det, som sker her? Det er Laan, som ligge langt tilbage i Tiden, Ingen bliver krænket eller lider derved, idet den høitærede Indenrigsminister betaler Renterne. Er der nogen Leilighed, hvor der er en passende Grund til at gjøre Begyndelsen, maa det være her, og navnlig fordi denne Sag staar i Forbindelse med en anden, som jeg dog ikke skal komme tilbage til, da den ikke ligger for her. Naar den høitærede Minister nævnede, at Fiskerne i Ellingelyng for et Par Aar siden have faaet et Laan, saa tror jeg ikke, at det er rigtigt at nævne dette i denne Forbindelse, thi jeg tror ikke, at de androge paa at blive fri for at betale Laanet tilbage; de fik et rentefrit Laan paa 5 Aar, men der har ingen Restancer været, man har ikke eftergivet dem Noget, saa jeg tror ikke, at denne Sag hverken i den ene eller anden Henseende hører herhen. Og under alle Omstændigheder er der ingen Grund til at nævne disse Fiskere her, fordi det, de fik, burde have været en Gave eller Penge, givne under en anden Form. Sagen er den, at den Gang disse Fiskere fik dette Laan af Statskassen til en større Fiskerbaad, havde Staten ikke denne Konto til Understøttelse af Fiskeriet, som den senere har faaet. Nu senere faae Fiskerne her i Landet let Hjælp af Indenrigsministeren til Anskaffelse af større Baade eller nye Redskaber, men denne Konto havde man ikke den Gang, og derfor kunne disse Fiskere, som paa Grund af en Mangel ved den daværende Finantslov have været nødte til at nøies med et Laan, hvor senere Fiskere have faaet en Understøttelse af Statskassen paa langt gunstigere Vilkaar, ikke stilles paa lige Fod med